

Библиошека
Прозна њушовања

Назив ориџинала
Felix Mitterer
Superhenne Hanna

Рецензенџкиња
Милана Клајић

© за српски језик ОДИСЕЈА

Феликс Мишерер

СУПЕРКОКА СОКА

С немачког њревео
Мирослав Павловић

Илуџтровала
Мања Радић Миџровић

This project has been funded with support from the European Commission. This publication [communication] reflects the views only of the author, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Culture

ОДИСЕЈА
Београд, 2013.

ПОГЛАВЉА И ЊИХОВ САДРЖАЈ

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

у којем се Сока представља и прича о
свом животињу на сеоском имању 9

ДРУГО ПОГЛАВЉЕ

у којем Сока сазнаје нешто страшно . . 22

ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ

у којем Сока посећује заробљене коке и
прича им о животињу изван кавеза 35

ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ

у којем Сока пише писмо дневним
новинама и доживљава Ђорџо искуство . . . 71

ПЕТО ПОГЛАВЉЕ

у којем Сока среће председника Савеза
пољопривредника и Цейанића.

Испосјавља се да су они

истомимљеници 87

ШЕСТО ПОГЛАВЉЕ

у којем Сока уз помоћ својих пријатеља
ослобађа заробљене коке 101

СЕДМО ПОГЛАВЉЕ

у којем Сока одводи коке у планину . . . 116

ОСМО ПОГЛАВЉЕ

у којем Сока испосјавља своје захтеве
Цейанићу 123

ДЕВЕТО ПОГЛАВЉЕ

у којем Сока, уз Радешову помоћ,
доноси храну кокошкама и замало да
се све изјалови 133

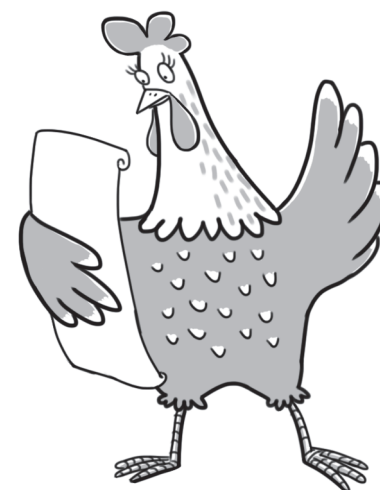
ДЕСЕТО ПОГЛАВЉЕ

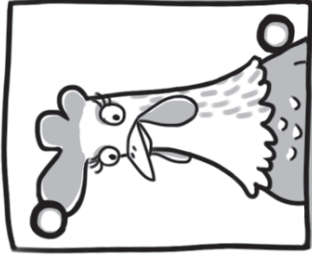
у којем Сока враћа Цейанићу коке
и доживљава непријатно изненађење. . 149

ЈЕДНАЕСТО ПОГЛАВЉЕ

у којем Сока прича шта се даље дешавало
и какве планове кује за будућност . . . 167

О АУТОРУ 173

ИМЕ: Сока Суперкока
ВРСТА: домаћа кокошка
СТАРОСТ: око 99 година
ПОЛ: женски
ВИСИНА: 24 цм

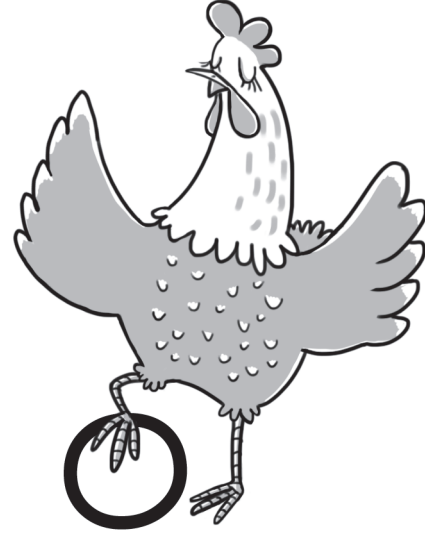
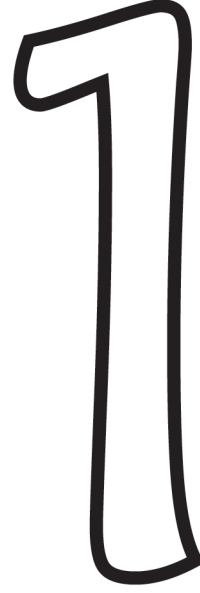
МАТИЧНИ БРОЈ:

ПОСЕБНА ОБЕЛЕЖЈА:

црвено перје,
једна дрвена нога
(однедавно)

АДРЕСА: Кокошињац,
Радетово имање, Алпи

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

у којем се Сока представља и прича
о свом животињу на сеоском имању

Ја сам кокошка. Добро сте чули: кокошка. Кока. Кажете, кокошка не може да напише књигу? Обична не може. Али ја и нисам обична кока. Штавише, прилично сам необична и умем још много тога, осим што пишем књиге. Додуше, куцање на

писаћој машини ми не пада лако. Једном сам чак покушала да куцам дрвеном ногом. За то, пријатељу мој, треба много труда.

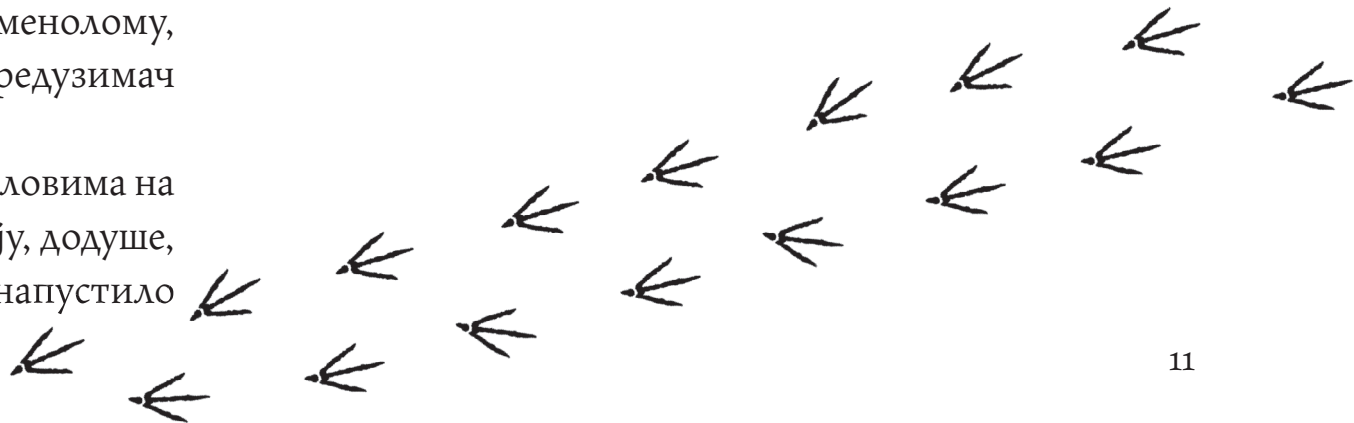
Живим код веома драгих људи, у малом сеоском дворишту. Мој газда, пошто му послови на имању не доносе довољно прихода, ради и као возач у каменолому, чији је власник грађевински предузимач Цепанић.

Док газда није код куће, о пословима на имању брине његова жена. Имају, додуше, и четворо деце, али је двоје већ напустило

дом. Никола ради у другој земљи као дрвосеча и ретко долази. Борис је ожењен и живи у суседном селу, где је отворио пансион за туристе. Он је зидар, а зими зарађује и као учитељ скијања.

Мој газда је био много тужан кад су њих двојица отишла. Рекли су му да их посао на имању не интересује јер не доноси довољно новца. Сад све наде полаже у најмлађег сина, Стефана. Иако има само једанаест година, већ увелико помаже на имању, храни животиње и чисти шталу.

Ту је још и деветогодишња Тијана. Она храни нас, коке, и помаже мајци у кухињи. Осим мене и још четрнаест кокошака, на фарми живе и три телета, осам крава, шест свиња и један петао.

Ми, кокошке, лети спавамо у кокошињцу у близини свињца. То је изузетно пријатна просторија са гнездима од сламе и дрвеним пречкама на којима се одмарамо. На зиду је рупа кроз коју излазимо и улазимо кад год пожелимо. Ноћу је затварају да се лисац Дугорепић не би ушуњао. То, у ствари, и није потребно јер ме се лисац, којег ја зovem Репац, заправо плаши. Једном приликом сам га добро испрашила кад се усудио да украде кокошку. Сада смо навикле да рупа буде затворена како нас нико не би узнемиравао.

Зими спавамо у пространом сандуку у кухињи, јер ми коке волимо да нам је топло.

За шетњу нам је, наравно, на располагању читаво двориште. Често смо иза куће, јер је тај део прекривен веома финим песком. А нема ничег лепшег од купања у њему кад га сунце пријатно загреје. Храном смо такође задовољне. Добијамо кукуруз и остатке с трпезе, чупкамо траву и

кљуцамо зрневље. Понекад нам пође за крилом да нађемо и коју глисту.

Свака од мојих сестара има своје место где носи јаје. Неке воле да то раде у амбару, неке у штали, неке у дрвеној колиби, у ствари где год нађу фино, ушушкано месташце. Кад снесу јаје задовољно и поносно кокодачу да би са нама поделиле пријатну новост и похвалиле се изузетном лепотом и величином свог јајета.

Скупљање јаја деци причињава велико задовољство. Знају где су сва гнезда, али с времена на време наместе сламу на неком новом месту које одмах заузме нека од мојих сестара. Када Стефан постави ново гнездо, Тијана мора да га пронађе и обрнуто. Сваки пут кад га неко открије чини се да је Ускрс, пошто се у гнезду нађе брдо јаја.

Ја одавно не носим јаја, што није нимало чудно, јер сам већ прилично времешна. Кокошке

обично живе пет-шест година, ако пре тога не заврше на трпези. На мојим плећима је скоро стотину лета. Нажалост, због тога ми је и памћење ослабило, па се свог детињства слабо сећам.

Газдин деда – који више није жив – причао нам је да сам ја већ била рођена кад је он дошао на свет. Његов отац ме је добио од једне ромске породице која је почетком прошлог века дошла у село.

Били су котлокрпе, брусачи маказа, плели су корпе и продавали шарене мараме. Међу сељанима се причало да би Роми покрали све што није заковано, те су због тога сви желели да их се што пре отарасе. Прадеда мог газде, међутим, није тако мислио. Понудио им је да спавају у амбару, а коња који је вукао њихова кола сместио је у шталу.

Прича се да су ти Роми били веома весели људи. Увече би запалили ватру иза дворишта, поседали около са мештанима, свирали на виолинама, певали и играли на

општу радост. Остали су читаву недељу и помогли прадеди да сакупи сено. Кад су одлазили, поклонили су му неколико корпи, а његовој жени прелепу мараму и младу кокошку ватреноцрвеног перја. Једва разумљивим језиком најстарији Ром ју је убеђивао да је та кокошка врло необична и да дневно носи најмање пет јаја. Та црвена кока била сам ја, и заиста сам годинама, свакога дана носила пет великих укусних јаја.

Већ то је био задивљујући успех, али су сељаке још више одушевљавале друге ствари које сам умела. И тада сам знала да говорим. Наравно, на ромском. Али сам веома брзо научила и њихов језик. И не само да сам разумела људски говор него сам без по муке разговарала са животињама. Разумела сам све: краве, овце, козе, свиње...

И умећем летења овладала сам одлично, као дивља патка. Обичне кокошке не лете: неке могу да залепршају крилима и прокопрцају се неколико метара кроз ваздух, међутим, за дужи лет њихово је тело претешко, а крила слаба.

Додуше, док летим морам да будем веома опрезна, јер су више пута покушали да ме устреле. Једном сам чак била погођена у лево крило и жива сам се намучила да се вратим кући. Није ни чудо што су сеоски дерани пуцали на мене. Угледали су високо на небу непознату црвену птицу

и пожелели да јој прекину лет. На тој удаљености нису могли видети да сам ја, заправо, домаћа кокошка.

Данас ретко летим. Стигле су ме године, а и дрвена нога је прилично неугодна.

Своје необичне способности крила сам пред непознатим људима. Мој домаћин и ја желели смо да сачувамо мир. Када неко дође у посету, једноставно се сакријем. Моје црвено перје је већ, само по себи, довољно упадљиво.

Са својим сестрама се одувек добро слажем. А с петловима – ех, ти петлови! Тренутно имамо петла Алексу. Он је слатки даса, помало глуп и често љут на мене.

И остали петлови које сам познавала најчешће су били љубоморни. Вероватно им је сметало то што знам људски језик, па сам због тога увек у повлашћеном положају. Било ми је допуштено да проводим време у дневној соби са домаћинима. Причали смо о свему и уважавали су ме као себи равну. А то се петловима није свиђало.

Сви одреда покушавали су да ме убеде да ми је место у кокошињцу и нигде другде. Мислили су, зато што су они петлови, да су газде и да кокошке морају да раде оно што им они заповеде. Међутим, код нас није тако. Кокошке ме сматрају вођом, и петао се ту ама баш ништа не пита. Њему је дозвољено да кљуцне сваку коку за кресту и да јој се удвара. То је све. За све друго коке се обраћају мени.

Сваки петао који је дошао у двориште покушао је да заузме моје место. „Једном ћу је добро испрашити да је укротим за сва времена”, сигурно су мислили. То до сада, међутим, још ни једном једином није успело.

Сваки је, крвав и рашчупан, био присиљен на повлачење.

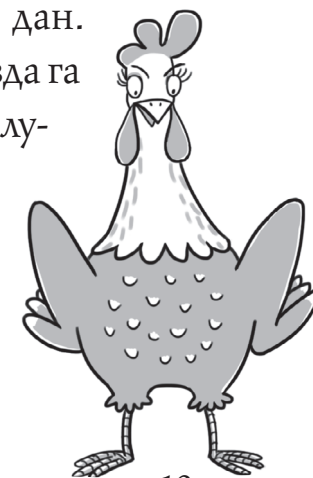
Ко је једном искусио моје оштре канџе, тај их није заборавао. На крају би се, ипак, навикли на то да овде нису они газде него ја. То понекад није било до-

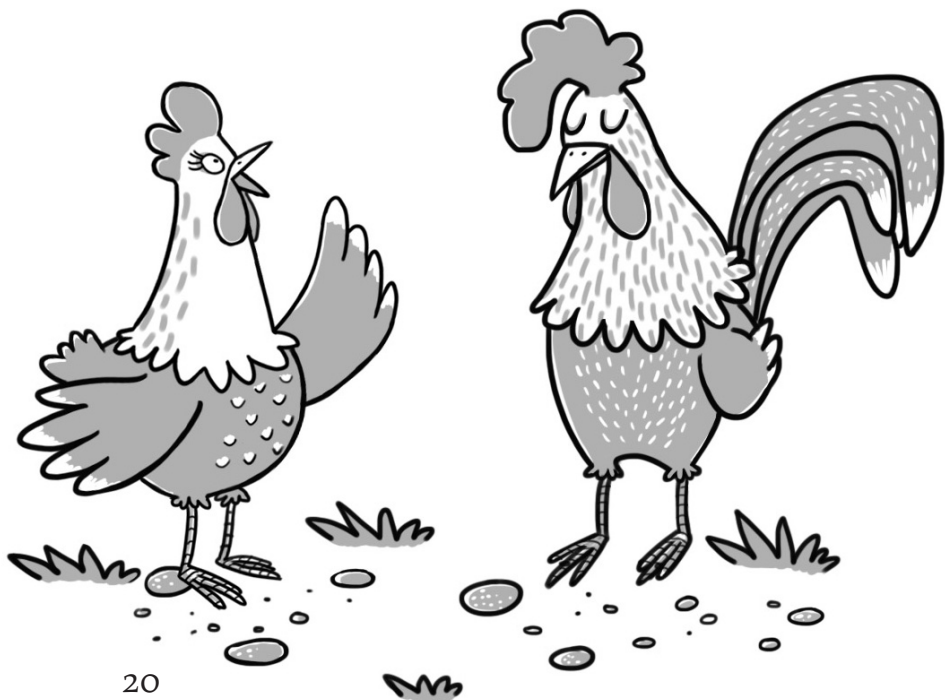
вољно, па су неки петлићи покушали да нахушкају друге кокошке против мене.

Једном је код нас био изузетно симпатичан млади петао, који се представљао кокама као највећи шармер у читавом крају. У почетку је био пристојан, а онда ми је рекао: „Немој да мислиш да ти овде имаш повлашћени положај. Захтевам безусловну послушност. И ако ти то не буде јасно, рашчерупаћу те да на теби ни перце неће остати.”

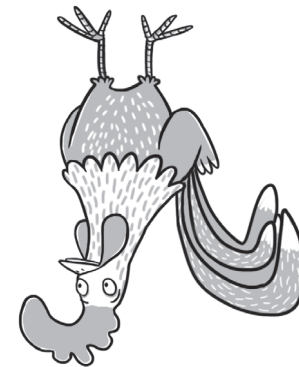
После те изјаве, без перја је остао он, и толико се постидео да је побегао у шуму и више се никада није вратио. Петао Алекса, који сада борави код нас, има такозвани кукурукутис. Кукуруиче по цео дан. Понекад, кад преврши меру, газда га гађа каменом. Све је то почело случајно, пре неког времена. Стефан ми је испричао да је читао у новинама како у Америци постоји петао који држи апсолутни светски рекорд у

кукурикању. У стању је да кукурикне уза-
стопно 234 пута. Кад сам поменула Алекси,
а он је одмах почео да вежба не би ли обо-
рио тај рекорд, и кукурикао је по цео дан.
Међутим, његов рекорд је свега 58 пута уза-
стопце. Због непрестаног кукурикања то-
лико је промукао да се сад једва чује кад се
огласи. Смејала сам се од свег срца кад је
једног јутра стао на ђубриште, испружио
главу и гракнуо као гавран.

Нашалила сам се, па сам
стала испред њега и заку-
курикала најмање триста
пута. Све су кокошке истр-
чале кљунова разјапљених од
чуда. И Радетова породица
нам се смешила с прозора, а
Тијана и Стефан су били одушевљени.

Алекса је био згранут, погледао ме је љу-
тито, а затим се потиштено вратио у коко-
шињац, гунђајући себи у ресицу: „Кокошка
која кукуриче!? Кокошка да кукуриче!? То
је скандалозно! Где то има? Чему онда ја
уопште служим? Чист безобразлук.” Био је
толико љут да недељама није кукурикао а
своје заводничке дужности потпуно је за-
немарио.